

Sajtó és Tájékoztatás

Az Európai Unió Bírósága
22/18. sz. SAJTÓKÖZLEMÉNY
Luxembourg, 2018. február 28.

A C-3/17. sz. ügyben hozott ítélet
Sporting Odds Ltd kontra
a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Központi Irányítása

A hagyományos játékkaszinók üzemeltetésére irányuló koncessziók megadására és az online kaszinójátékok szervezésére vonatkozó magyar szabályozás nem egyeztethető össze az uniós joggal

E szabályok ugyanis hátrányosan megkülönböztető módon akadályozzák a más tagállamban letelepedett szerencsejáték-szervezőknek a magyar szerencsejáték-piachoz való hozzáférését

A Sporting Odds brit társaság, amely online szerencsejátékok – ideértve a kaszinójátékokat is – szervezésére vonatkozó engedéllyel rendelkezik az Egyesült Királyságban.

2016-ban a magyar adóhatóság megállapította, hogy a Sporting Odds online szerencsejáték-szolgáltatásokat nyújtott, azonban nem rendelkezett a magyar jogszabályokban e célból megkövetelt koncesszióval és engedéllyel. A jogsértésért az adóhatóság 3 500 000 forint (hosszvetőleg 11 260 euró) összegű bírságot szabott ki a Sporting Oddsra.

A Sporting Odds, miután úgy ítélte meg, hogy az online szerencsejáték szervezésére vonatkozó magyar szabályozás, és különösen az online kaszinójátékokra vonatkozó szabályok ellentétesek az uniós joggal, a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Magyarország) előtt keresetet indított az adóhatóság határozatának felülvizsgálata céljából.

E bíróság többek között azt a kérdést intézte a Bírósághoz, hogy a hagyományos és az online kaszinójátékok szervezésére vonatkozó nemzeti szabályok összeegyeztethetők-e a szolgáltatásnyújtás szabadságának elvével.

A mai napon kihirdetett ítéletében a Bíróság legelőször is megállapítja, hogy az, hogy Magyarországon egyes szerencsejáték-típusok (ideértve a sportfogadást és a lóversenyfogadást) állami monopólium alá tartoznak, míg más szerencsejáték-típusokat (különösen a hagyományos és az online kaszinójátékokat) szervezhetnek a megfelelő engedéllyel rendelkező, magánszférához tartozó gazdasági szereplők, nem kérdőjelezi meg e monopóliumnak a szolgáltatásnyújtás szabadsága elvével való összeegyeztethetőségét. Az ilyen kettős rendszer ugyanis önmagában nem befolyásolja e monopólium arra való alkalmasságát, hogy elérje célját, amely különösen az állampolgárok szerencsejáték-függőségének megelőzésére irányul.

Ehhez hasonlóan az, hogy e kettős rendszer látszólag nem csupán a jogszerű célkitűzések elérésére irányul, hanem a költségvetési bevételek növelésére és a szerencsejátékok ellenőrzött terjeszkedésének előmozdítására is, önmagában nem kérdőjelezi meg a magyar jogszabályi rendszer jogszerűségét, amennyiben az ténylegesen a jogszerű célkitűzések megvalósítására irányul.

Következésképpen a Bíróság – e célkitűzések tiszteletben tartásának a magyar bíróság általi felülvizsgálata mellett – kimondja, hogy **a szerencsejáték-piac szervezésének magyarországi kettős rendszere összeegyeztethető az uniós joggal.**

A Bíróság ezt követően megállapítja, hogy **a magyar szabályozás az online kaszinójáték szervezésére irányuló engedély megszerzésének lehetőségét kizárólag az e tagállam területén lévő játékkaszinót koncesszió alapján üzemeltető gazdasági szereplők számára tartja fenn, ami hátrányosan megkülönböztető jellegű korlátozásnak minősül.** A Bíróság e

tekintetben úgy véli, hogy a szolgáltatásnyújtás szabadsága elvének ilyen radikális korlátozása nem igazolható a magyar kormány által hivatkozott közrendi és közegészségügyi célokkal, mivel e célok kevésbé korlátozó intézkedésekkel is elérhetők lennének.

Azon kérdést illetően, hogy Magyarország hátrányos megkülönböztetés nélkül biztosítja-e, hogy a gazdasági szereplők teljesíthessék az online kaszinójátékok szervezésére irányuló engedély megszerezhetőségének előfeltételét (nevezetesen azt, hogy hagyományos játékkaszinó üzemeltetésére irányuló koncesszióval rendelkezzen a gazdasági szereplő), a Bíróság az Unibet ítéletére¹ hivatkozik, amelyben – más összefüggések között – már megállapította az online szerencsejátékok szervezését lehetővé tévő koncessziós szerződésekhez való hozzáférésre vonatkozó magyar szabályozás jogellenességét.

A Bíróság így egyrészt emlékeztet arra, hogy jóllehet a magyar jog biztosítja a koncessziós szerződések megkötésére irányuló koncessziós pályázatok kiírásának lehetőségét, még nem írtak ki ilyen pályázatokat Magyarországon. Másrészt azon feltétel, amely szerint a „megbízható” szerencsejáték-szervezőnek – akivel az állam a magyar jog értelmében koncessziós pályázat hiányában is köthet koncessziós szerződéseket – legalább tíz éven keresztül kell előzetesen szerencsejáték szervezésére irányuló tevékenységet folytatnia Magyarországon, eltérő bánásmódnak minősül. E követelmény ugyanis hátrányosabb helyzetbe hozza a más tagállamokban letelepedett szerencsejáték-szervezőket a belföldi gazdasági szereplőkhöz képest, akik könnyebben teljesíthetik e feltételt.

E körülmények mellett a Bíróság kimondja, hogy **a hagyományos játékkaszinók üzemeltetésére irányuló koncessziók megadására és az online kaszinójátékok szervezésére vonatkozó magyar szabályozás sem egyeztethető össze a szolgáltatásnyújtás szabadsága elvével.**

EMLÉKEZTETŐ: Az előzetes döntéshozatali eljárás lehetővé teszi a tagállami bíróságok számára, hogy az előttük folyamatban lévő jogvita keretében az uniós jog értelmezésére vagy valamely uniós jogi aktus érvényességére vonatkozó kérdést terjesszenek a Bíróság elé. A Bíróság nem dönti el a tagállami bíróság előtti jogvitát. A nemzeti bíróság feladata, hogy az ügyet a Bíróság határozata alapján elbírálja. E határozat a tartalmilag hasonló kérdésben eljáró más nemzeti bíróságokat is köti.

A sajtó részére készített nem hivatalos kiadvány, amely nem köti a Bíróságot.

A kihirdetés napján az ítélet [teljes szövege](#) megtalálható a CURIA honlapon

Sajtófelelős: Lehóczki Balázs ☎ (+352) 4303 5499

Az ítélet kihirdetésekor készített képfelvételek elérhetők: „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106

¹ A Bíróság 2017. június 22-i Unibet International ítélete ([C-49/16](#)), lásd a [68/17](#). sz. sajtóközleményt.